

Sagen, navnlig da Tiden er saa fremrykket, men jeg vilde gerne slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne med Hensyn til Ejendomsskyld. I det hele og store maa man vistnok sige, at Regeringen har taget fat med en heldig Haand. Der er ingen Tvivl om, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ser aldeles forkert, naar han siger, at Landbruget ikke er i Nødstilstand. Det er det maaske ikke i den Forstand, at man saadan kan tage og føle derpaa, det kan nok siges, at det, man sælger, faar man ordentlige Priser for, men Byrderne ere sikkert nok blævne større og større, og hvis man ikke tager nogle af disse Byrder bort, vil man vedblive fremdeles at øve Uretfærdighed over for Landbruget. Derfor ere vi ikke alene taknemmelige for disse Lovforslag, men vi ere sikre paa, at de ville bidrage til at hæve Landbruget temmelig betydeligt. Naar man vil have en Ejendomsskyld, synes jeg imidlertid, at man skal holde sig til Jorden og, om man vil, Bygningerne, men man maa virkelig ikke tage Besætning og Inventar ind derunder, thi saa gør man en Uret, som jeg haaber, at Flertallet af Bonderepræsentanterne, hvortil jeg hører, vil være med til at kæmpe imod. Hermed skal jeg foreløbig slutte.

Ingvar Jensen: Det første Forslag, der her foreligger til Behandling, er om Indkomst- og Formueskat til Staten. Af de Forslag, der have foreligget til Forhandling her i Aarenes Løb, er dette et af dem, som har interesseret mig mest, fordi jeg har den Overbevisning — og jeg tror, at de fleste dele den med mig —, at dersom vi skulle komme til en retfærdig Beskatning, maa vi ind paa denne Beskatningsmaade. Foreløbig er der i det mindste ingen, der har givet Anvisning paa heldigere Form til en retfærdig Beskatning end den, som her er funden. Desuden er den de sidste Gange, den har foreligget, bleven endnu heldigere derved, at den skal paalægges med stigende Skala. Jeg beklager kun — det lyder maaske løjerligt —, at den bliver saa lille, som dette Lovforslag bestemmer. Jeg ønskede, at den skulde være større, ikke fordi jeg mener, at de fleste Mennesker ere begærlige efter at faa større Skattepaalæg — det er jo ingen, og jeg heller ikke — men fordi jeg gaar ud fra som noget givet, at alle gode danske Mænd, og Kvinder med, ville være villige til efter Evne at yde deres Bidrag til Samfundets Husholdning,

saa at ikke de, som ingen Evne have til at betale, skulle betale for dem, som have bedre Evne. Det er netop denne Vej, vi komme ved i Formue- og Indtægtsskat, at vi ramme Evnen.

Naar nu det, som her foreligger, kunde være nok til at tilfredsstille de Krav, der stilles om Reformen, var det jo glædeligt, men det er sikkert ikke Tilfældet. Vi maa — det haaber jeg da sikkert — komme til en Reform af de indirekte Skatter, og jeg kan ikke skønne andet end, at dersom denne Reform skal blive nogenlunde tilfredsstillende, maa der paa anden Maade tilvejebringes Midler til at dække den Nedgang, den vil medføre. Jeg kan ikke tænke mig anden Maade at tilvejebringe Dækning paa end ved en Formue- og Indkomstskat. Det foreligger ikke nu, men jeg haaber ikke, det vil vare længe, inden dette foreligger, og den højtærede Finansministers Ord derom forrige Aar borger jo ogsaa for, at det vil blive Tilfældet. Det stoler jeg ogsaa fuldt ud paa. Vi maa altsaa nu gennemføre det foreliggende Forslag, og Regeringen maa saa, naar den Tid kommer, sørge for at tilvejebringe disse Midler.

De foreliggende Reformforslag gaa særlig ud paa en Lettelse for Landbruget; hvoriimod en Reform af de indirekte Skatter ogsaa vil vedrøre de store brede Lag af Befolkningen. Jeg har altid ment, at den sidstnævnte Reform vil være langt mere betydningsfuld end en Reform af de direkte Skatter, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Naar nu disse Love gaa ud paa at frigøre Landbruget for en Del af de Byrder, der ved Hartkornsskatterne hvile paa dem, maa vi ogsaa stræbe hen til, at denne Lettelse kommer Landet saa ligeligt til gode som muligt. Jeg er der af samme Mening som min ærede Kollega for Bornholms 1ste Valgkreds (Blem), at hvis det her foreliggende Forslag om Ejendomsskylden skulde blive gennemført, vilde Bornholm blive i høj Grad forurettet, og jeg kan dog ikke antage, at det er Tingets eller Regeringens Mening. Jeg ser, at adskillige af mine Kolleger smile lidt af det, fordi det er blevet gentaget saa ofte i Aarenes Løb, at Bornholm altid har været Kæledæggen og altid har nydt Begunstigelse saa paa en, saa paa en anden Maade. Det er dog ganske urigtigt, hvad vi Repræsentanter Gang efter Gang have paavist, men denne Overbevisning har fæstet sig saa stærkt, at det er vanskeligt at faa den hævet. Vi ere ganske vist ikke